

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om udbygning af statens seruminstitut.

(Lovforslaget (nr. 48) findes i tillæg A. sp. 299, fremsættelsen i tidenden sp. 800).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Kaj Andresen: Vi har vist lov til her i landet at hævde, at vi er særdeles smukt placeret, når det gælder sygdomsbekæmpelse eller sygdomsforebyggelse. Vi har en effektiv sygeforsikringslovgivning, som sikrer enhver borger mulighed for lægehjælp og behandling. Efterhånden er der indrettet en række moderne hospitaler med de nyeste tekniske hjælpemidler, betjent af højt uddannede læger. Med det nye rigshospital som både hospital og undervisningsanstalt vil der være ydet et væsentligt bidrag til denne udvikling.

Også på medicinalvæsenets område indtager vi en førende stilling. Hertil har dansk apoteksvæsen og dansk medicinalindustri ydet et bidrag. Vi eksporterer vel medicinalvarer for omkring et par hundrede millioner kroner årlig.

Når man læser de afsnit i betænkningen om seruminstitutet, der beskriver lokalerne tilstand ude på instituttet, får man imidlertid fornemmelsen af, at vi, hvad rammerne om dette lægeligt-medicinske institut angår, befinder os på et temmelig underudviklet stade. Seruminstitutet er jo et endda særdeles vigtigt led i hele sygdomsbekæmpelsen her i landet. Det er det arsenal eller den våbenfabrik, hvorfra man rekvirerer ammunition til en for menneskeheden overordentlig værdifuld krigsførelse, nemlig til kampen eller krigen mod en række af de værste sygdomme.

Denne instituttets indsats i såvel den forebyggende som den helbredende sygdomsbekæmpelse er allerede betydelig og er stadig stigende. Det gælder; når det som central for alle landets læger og hospitaler foretager de vigtige blod-, urin- og andre undersøgelser, som er en forudsætning for patientbehandling, og det gælder i den forebyggende sygdomsbekæmpelse over for sygdomme af epidemisk karakter, hvor landsomfattende vaccineforanstaltninger har instituttets undersøgelser og vaccineproduk-

tion som forudsætning, f. eks. ved difteri og polio. Vi har vel i frisk erindring, hvorledes en polioepidemi i 1952 medførte mellem 5.000 og 6.000 sygdomstilfælde her i landet med mange dødsopfre. Når vi i tiåret siden da har holdt denne uhyggelige sygdom nede på meget få tilfælde pr. år, har instituttet sin store andel heri.

På samme måde er instituttets stærkt voksende fremstilling af sera uhyre vigtig for bekæmpelse af en række sygdomme. Når hertil kommer, at instituttet er hjemsted for en omfattende blodbank, og at det som forskningsinstitut og i det internationale sundhedsarbejde har en førende stilling, træder det skrigende misforhold mellem ramme og indhold tydeligt frem.

Skal instituttet som led i sygdomsbekæmpelsen kunne klare de opgaver, det stilles over for i dag og i de kommende år, må der en udbygning og modernisering til. Det siges i betænkningen om en række af instituttets lokaler, at de umuliggør en rationel drift og giver øget smitterisiko for personalet. Visse barakker erklæres for uegnede, uden sanitære installationer og for de flestes vedkommende for rådne og faldefærdige. Det må vist være tilstrækkelig begrundelse for et forslag om modernisering og om mere plads.

Det haster altså med at få nye lokaler, og det skal anerkendes, at det nedsatte udvalg har arbejdet hurtigt. Jeg vil gerne understrege, at når finansudvalget — efter i sommer at have fået forelagt et aktstykke fra indenrigsministeren med anmodning om penge til detailprojektering — ikke tiltrådte ansøgningen, men nøjedes med at bevilge et mindre beløb til skitseprojektering, var det ikke på grund af modstand mod et nyt institut.

Indstillingen i finansudvalget var den, at de økonomiske rammer for en fuld udbygning af seruminstitutet var af en sådan størrelsesorden, at sagen burde behandles som et lovforslag. Det er dette forslag, der nu foreligger, og såvel af betænkningen som af forslaget bemærkninger synes det at fremgå, at en fuld udbygning i dens 5 etaper vil kræve et meget stort beløb, selv om noget endeligt tal ikke er anslået. De to første etaper kræver jo ca. 26 mill. kr., og det havde nok været det rigtigste, om det ved gennemførelse af en lov havde kunnet siges med en